

Ve městě je velká sláva,
ve městě je veselice,
obyčejný Žid to sice,
ale králem bude dnes.

Městečko už se zdobí,
obchůdky zavřely se,
tchán a tchýně vyrazili
se ženichem setkat se.

Město má zas jednou proč
ze svých starostí se vyzout,
každý Žid bude strýcem
každá Židovka dnes tetou.

*(„Ač chudý, pod baldachýn hrdě jde,
kdo nezván, na svatbu mu nepřijde.“)*

Klezmeři se na nebesích chystají
dohazovač letí výš a výše.

Hajej, dadej, mé kůzlátko,
hajej, dadej, mé zlato.
Barvy jsou naše zrcátko –
podívej na můj národ.

V objetí se svou nevěstou
jde vstříc jejich loučení.
Před svou cestou dalekou,
setrvává tu jenom kvůli ní.

V objetí se svou nevěstou –
nesen pery kohoutími
letí – s sebou celé své město –
i dům s perutěmi.

Všechno na světě

čeká na mesiáše.

Všechno čeká na vykupitele – Galileo
osvobodil planety.

Koperník

osvobodil zemi.

Marconi a Popov

osvobodili vzduch.

Prometeus a Edison a Steinmetz osvobodili světlo.

Einstein osvobodil celé nebe paprsky v triliónu směrů.

Mojžíš

osvobodil svůj lid. Lincoln

osvobodil otroky. Marx

osvobodil lid od věčných iluzí. Lenin

osvobodil svou zemi a všechny její národy. Majakovskij

a Walt Whitman

osvobodili verš.

Stalinův lid osvobodil svět

od nacistické konkurence.

Pasteur a Mečnikov a Ehrlich

osvobodili lidstvo od nemocí. Chagall osvobodil

člověka se všemi barvami kolem sebe

od nehybného nikde. Chagall osvobodil les

od strachu barev člověka

a člověka – od strachu barev lesa.

Všechno na světě

čeká na mesiáše. Všechno čeká

na vykupitele. Jen ti kteří neumějí létat se budou chtít naučit jak.

Píseň písni píseň nad písněmi ze všech písni

píseň písni – vzpoura velké lásky

proti všemu

banálnímu.

Píseň písni krásnější a bohatší nad boháčovy sny:

Píseň písni pro syna Adamova, pro muže jménem Chagall.

Píseň písni s nebem létajících

modrých ryb

a s rudými houslemi.

Píseň písni z kouzel

těch barvokřídých, těch mnohakřídých,

jež květinám a barvám útěchu lásky dávají,

jež vyrostla v něžné nahotě

kvetoucího šeríku.

Píseň písni věčné dívky

která časem nezestárne, nezemře. Píseň písni

píseň nad písněmi.

Všechny barvy odhalí se v ní. Pramen

duhyplný. Hory a řeky lunyplné.

Letní běloruské březiny jejím dechem plné.

Plátno je nebem a nebe

ústřící jeho nevěsty. Odívá všechny nevěsty

do dívčí průsvitnosti. Píseň písni

Píseň písni

z čiré lásky.

Píseň písni

z čirého dne. Píseň písni

z čiré hudby.

Píseň písni píseň nad písněmi

celý svůj svět učinil dávaje se poznat

v ní.

Nad městem

plují ryby, nad městem

plují hvězdy.

Střechy polykají

slunce.

Střechy polykají

lunu.

Nad střechami letí malé i velké sny.

Nad střechami visí

obrazy básní, a s nimi –

oni –

on a ona – spojení

spojení jako dvě lehké, dlouhé, štíhlé siluety

zářící

letí, letí

do svého nebe nad městem.

Jejich láska sahá do každého domu – jako slunce,

jak luna.

Neletí vysoko – vidí vše zblízka

nad střechami

nad půdami

kde čas nepřestává točit se, letí

do starých snů laskavých.

Oba letí

v objetí

a dívají se na Boha letíce

a letíce

objímají celý Vitebsk.

Chagalovy hodinky visí

na noze, jdou si

stále týmž rytmem,

ačkoli čas, ten podivuhodný kouzelník

čas je – neúplný.

Ciferník –

veliké

unavené oko

sedřeného Žida – veliké oko luny

shlíží ironicky, chytře, jasně

na svět –

jenž nepřestává obdivovat jeho věk, nevzdává se

jeho mládí, ale zrcadlí se

v barvitém ciferníku

dobře seřízených Chagallových hodinek.

